

[Edvard Sørensen.]

muner opkræves halvaarsvis, medens Statskatten altid opkræves halvaarsvis. Derfor kunde der være Rimelighed i at blive staaende ved den gamle Bestemmelse om, at Skatten skal erlægges indtil Udgangen af det Kvartal, hvori Dødsfaldet er indtruffet.

I § 9, 2det Stykke, foreslaas det, at Børnefradraget paa de 200 Kr., som i Landkommuner kan nedsættes med indtil 100 Kr. og i Købstadkommuner og de København og Købstæderne tilgrænsende Landkommuner kan forhøjes med indtil 100 Kr., yderligere kan forhøjes med Indenrigsministerens Samtykke. Nu har jeg forstaaet, og man kan ogsaa se det af Bemærkningerne til Lovforslaget, at dette er et Ønske udefra, og maaske kun fra en enkelt Kommune; men mod denne yderligere Forhøjelse af Børnefradraget maa jeg protestere. Lige saa stærk Tilhænger jeg er af Børnefradraget, lige saa stærk Modstander er jeg af, at dette overdrives. Selv om Børnefødslerne er i Aftagende, tror jeg alligevel ikke, at vi her i Danmark i den Grad er bjergtaget af Fru Thit Jensen, at det er nødvendigt, at det offentlige paa nuværende Tidspunkt begynder at udsætte Præmie for, at Børnetallet skal stige.

I samme Paragrafs 3die Stykke foreslaas det, at det udfundne Skattebeløb kan forhøjes med 40 pCt. i de Kommuner, hvor Kildeartsbeskatning anvendes, og med 50 pCt. i de Kommuner, hvor Kildeartsbeskatning ikke anvendes, hvilket betyder en Forhøjelse af 10 pCt. i Forhold til den gældende Lov. Jeg ser ikke Begrundelsen for en saadan Hævning af Procenten. Naar der er en Svingningsmargen paa 100 pCt., 70 ned og 30 op, saa er der tilstrækkeligt Spillerum til, at en rimelig Ligning kan foretages.

Inden jeg forlader dette Afsnit, vil jeg henlede Opmærksomheden paa § 8, Stk. 5, sidste Punktum, og i Forbindelse dermed paa § 14, sidste Punktum, og paa § 41, hvor der opereres med Rentesatser paa henholdsvis 5 og 6 pCt. p. a. Er det ikke ret urimeligt i en Tid, hvor vi fra alle Sider arbejder paa at faa Renten ned, at fastsætte saadanne Rentesatser? De maa dog vist ændres i Overensstemmelse med Tidens Krav, og jeg vil ogsaa mene, at den højtærede Indenrigsminister vil være enig med mig deri. De Rentesatser, man opererer med, er af en saadan Højde, at man kan befrygte, at baade den højtærede Indenrigsminister og de Medlemmer af dette høje Ting, der kunde tænke sig at stemme for

Forslaget, bagefter bliver tiltalt i Henhold til den i Foraaret gennemførte Lov om Rentelettelse, og det vilde være ubehageligt oven paa Vedtagelsen af en saadan Lov.

Jeg kommer derefter til Afsnit II, der angaar Ligning af Skat til Opholdskommunen. Da vi behandlede Landkommunalloven, rejste vi fra Venstres Side Krav om, at de Skattebestemmelser, der fandtes i denne Lov, udgik og overførtes til Skatte-loven, hvilket Indenrigsministeren gik ind for. Det er disse Bestemmelser, vi nu finder i dette Afsnit, og det er en Fordel, at vi paa dette Omraade nu faar Forfatningslov for sig og Skattelov for sig. Det er ogsaa ud fra samme Betragtning, at § 39 i Afsnit VI, der indeholder Bestemmelser, der er taget fra den kommunale Valglov af 29. Marts 1924, er taget med her, og at §§ 37 og 38 er overført fra Landkommunalloven og Loven om Købstadkommunernes Styrelse.

Da jeg nu er ved Afsnit VI., det, man i Lovforslaget kalder „Almindelige Bestemmelser“, vil jeg gerne nævne noget af det nye, der findes her. Ordføreren for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen, har været inde paa det, og jeg vil gerne sige noget om det samme. Ifølge den gældende Lov har man Ret til at forlange Tilbageholdelse af Lønnen for ugifte Skatteydere med indtil $\frac{1}{3}$ ved hver Lønudbetaling til Betaling af Skatten. Denne Bestemmelse udvides nu til ogsaa at gælde gifte Skatteydere, men med den Begrænsning, at der kun maa tilbageholdes $\frac{1}{6}$ ved hver Lønudbetaling. Endvidere foreslaas det, at den Arbejdsgiver, der forsømmer de ham herefter paahvilende Pligter, bliver ansvarlig for det deraf for Kommunen følgende Tab. Disse Udvidelser hilser jeg med Tilfredshed. Det er kun rimeligt, at de, der har fast Arbejde, ogsaa betaler deres Skatter, selv om der ikke kan gøres Udlæg i deres Ejendele paa Grund af, at den Del af Indboet, som der ikke kan gøres Udlæg i, er ved Lov saa rigeligt afsat, at det forhindrer Udlæg i mange Hjem, hvor man dog ikke kan sige, at der ikke er Eyne til at betale de paalignede Skatter. Derimod er den Bestemmelse, der findes i Stk. 4, mig ikke umiddelbart tiltalende. Dette at dreje Hanen om for Gassen og Kontakten for Elektriciteten synes mig noget brutalt; naar vedkommende betaler sin Gas og sin Elektricitet, saa er det lidt haardt at lukke for Leveringen heraf, naar Skatten ikke betales. Paa den anden Side kan jeg godt se, at der kan forekomme Tilfælde, hvor en saadan Fremgangsmaade kan være ønskelig,